

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Mgr. D. R.**
bytem
zastoupený Mgr. Markem Ulmanem, advokátem
se sídlem Praha 2, Lazarská 11/6

proti

žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
se sídlem Praha 7, Strojnická 27

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2022 č.j. PPR-19293-6/ČJ-2022-990450

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Praha, č.j. KRPA-319969-36/ČJ-2020-0000IZ ze dne 28. 3. 2022 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobci zajištěn dle § 57 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákon o zbraních“) zbrojní průkaz č. AL 696483 pro skupiny oprávnění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

„A, B, D a E“ s dobou platnosti do 21. 6. 2026 a 9 kusů zbraní spolu s příslušnými průkazy zbraní a střelivem.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce je stíhán pro možné spáchání trestných činů:
 - i) zločinu „Pohlavní zneužití“ podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku;
 - ii) zločinu „Vydírání“ podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku;
 - iii) zločinu „Sexuální nátlak“ podle § 186 odst. 2, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku;
 - iv) zločinu „Omezování osobní svobody“ podle § 171 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. c) a d) trestního zákoníku a
 - v) přečinu „Zneužití dítěte k výrobě pornografie“ podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku.
3. Dne 16. 6. 2022 žalovaný ověřil, že trestní stíhání žalobce stále pokračuje. Uvedl, že výše uvedené trestné činy jsou úmyslnými trestnými činy a je možno je podřadit pod ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních jako jiné úmyslné trestné činy. Zahájením trestního stíhání a podřazením trestných činů pod § 22 odst. 1 zákona o zbraních je splněna podmínka pro zahájení správního řízení o zajištění předmětných věcí žalobce.
4. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že správní orgán I. stupně neuvedl přesvědčivé přezkoumatelné argumenty, které odůvodňují potřebnost využití institutu zajištění v případě žalobce. Uvedl, že ze spisového materiálu je prokazatelné, že žalobce je převážně trestně stíhán pro trestné činy – zločiny, což jsou dle § 14 trestního zákoníku závažnější trestné činy, za které žalobci hrozí trest odnětí svobody s horní hranicí nejméně deset let. Současně je nutné vzít na zřetel i skutečnost, že se jedná o trestné činy proti svobodě a proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti. Jednání, ze kterého je žalobce podezřelý, je jednáním, které společnost neakceptuje a považuje je závažné. Správní orgán I. stupně k zajištění předmětných věcí přistoupil právě z důvodu ochrany třetích osob, neboť nelze zaručit, že žalobce by se nemohl tohoto jednání opakovaně dopustit.
5. Žalovaný zdůraznil, že institut zajištění zákonodárce postavil na jediném podkladu řízení, a tím je požadavek na zahájení trestního stíhání pro trestný čin, který je podřaditelný podle § 22 odst. 1 zákona o zbraních. Správní orgán pak musí vyhodnotit skutečnosti uvedené v zahájení trestního stíhání. Správní uvážení je tedy založeno na obsahu usnesení, ze kterého je pak dovozována závažnost jednání držitele zbrojního průkazu a také úvaha o nebezpečnosti takového jednání pro společnost. Míra nebezpečnosti a závažnosti jednání žalobce vzbuzuje nutnou ochranu veřejného zájmu a je nutno vzít také v úvahu, že zajištění předmětných věcí žalobce má za primární cíl preventivně reagovat na vznik pochybnosti o bezúhonnosti držitele zbrojního průkazu. Úvaha správního orgánu I. stupně je zaměřena ne na dosavadní způsob života osoby žalobce, ale na způsob jeho jednání, proto které je trestně stíhán.
6. Žalovaný konstatoval, že v řízení o zajištění věcí uvedených v ustanovení § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních musí správní orgán pracovat s jistou mírou obecnosti a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

pravděpodobnosti. I když je žalobce přesvědčen, že se nejedná a není prokazatelně nebezpečný, nelze relevantně předjímat, že by se do doby pravomocného ukončení trestního řízení nemohl dopustit obdobného jednání, pro které je aktuálně trestně stíhán. Tuto skutečnost musí správní orgán I. stupně vzít v úvahu a vzhledem k tomu, že v této době je jednání žalobce hodnoceno orgány činnými v trestním řízení, nemůže předjímat chování a jednání žalobce. Z tohoto důvodu je nucen vycházet z informací, které vyplývají z podkladu řízení, tj. usnesení o zahájení trestního stíhání spolu s provedenými změnami v právní kvalifikaci skutků. V řízení bylo rozhodováno o zajištění předmětných věcí žalobce z důvodu vedeného trestního řízení pro závažné jednání, tedy ne pro odnětí zbrojního průkazu, ke kterému dochází ztrátou bezúhonnosti držitele zbrojního průkazu. Proto v tomto řízení nelze hovořit o zásadě presumpce neviny. Zajištění podle § 57 zákona o zbraních má pouze dočasný a preventivní charakter a dochází jím pouze k omezení práva disponovat předmětnými věcmi. Řízení je tak omezeno do doby, než bude ve věci trestního stíhání pravomocně rozhodnuto. Osobní názor žalobce na to, že se nejedná nebezpečný, není pro správní orgán I. stupně závazný.

7. Žalovaný dále zdůraznil, že rozhodným okamžikem je zahájení trestního stíhání, nikoli doba, kdy se žalobce měl dopustit jednání, za něž je stíhán. Ustanovení § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních nevyžaduje k využití institutu zajištění pouze v případě, že je k jednání držitele zbrojního průkazu použito zbraně. Může to být pouze jedním z faktorů, které může správní orgán ve svém hodnocení přičítat držiteli zbrojního průkazu k tíži. Správní orgán I. stupně reagoval na skutečnost, že skutky, které jsou žalobci přičítány orgány činnými v trestním řízení, měly být žalobcem spáchány za použití násilí.
8. Státní zástupce rozhoduje o vazbě a případně dalších opatřeních podle trestního spisu a koná kroky, které jsou požadované potřebami trestního řízení. Správní orgán I. stupně mohl k těmto hodnocením přihlídnout v případě, že by státní zástupce, který rozhodl o propuštění žalobce z vazby, prohlásil, že žalobce není nebezpečný pro společnost a z jeho strany nehrozí žádné ohrožení veřejného zájmu, a proto není důvod k zajištění předmětných věcí. Dozorující státní zástupce však rozhodoval o vazbě pouze v souvislosti s trestním řízením. Pro správní orgán I. stupně je důvod vazby a jejího ukončení pouhou informací, která se týká trestního řízení.
9. Správní orgán I. stupně se dle žalovaného zabýval rovněž námitkou týkající se závěrů o duševním stavu žalobce, k nimž dospěl znalec v oboru psychologie a sexuologie. Znalecký posudek byl vydán pro potřebu trestního řízení a i přesto, že znalec neoznačil žalobce za osobu trpící duševní poruchou či nebezpečnou, není tento znalecký posudek relevantním podkladem pro řízení o zajištění předmětných věcí. Znalecký posudek negarantuje, že by žalobce nemohl zneužít zbrojní průkaz. Přestože žalobce nemá trpět duševní poruchou či nemá být nebezpečný, mělo z jeho strany dojít k takovým jednáním, kterými měl spáchat závažné trestné činy. Hodnocení znaleckého posudku může být pouze podpůrným faktem, nikoli rozhodným podkladem.
10. Žalovaný dále uvedl, že zbrojní průkaz byl žalobci vydán jako fyzické osobě pro konkrétní účely, a to sběratelské, sportovní, k výkonu zaměstnání nebo povolání a k ochraně života, zdraví nebo majetku. Z evidence centrálního registru zbraní nevyplývá, že by žalobce požádal o vydání zbrojní licence pro potřeby podnikání. Argument pro

ztížení podnikatelské činnosti žalobce v souvislosti s držením zbrojního průkazu tak není právně podložený.

11. S ohledem na to, že jediným požadovaným podkladem pro aplikaci ustanovení § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních je usnesení o zahájení trestního stíhání, je zde předpoklad, že správní orgán bude pracovat s jistou mírou obecnosti a pravděpodobnosti. Pokud správní orgán I. stupně v daném případě vycházel z podstaty trestných činů, které jsou žalobci kladeny za vinu, není tento postup v rozporu s judikaturou. Trestním stíháním účastníka řízení je totiž zpochybněna jeho bezúhonnost, byť se jistě může následně ukázat, že žalobce je nevinný, čímž by také pominul důvod zajištění předmětných věcí. Žalobce si musí uvědomit, že i přes dopady do jeho života se jedná o dočasné opatření, které je vedeno na základě zákonného ustanovení zákona o zbraních. Podstatná je skutečnost, že v daném řízení není napadeno právo žalobce na držení zbrojního průkazu, ale toto právo je pouze omezováno.
12. Směr úvahy správního orgánu I. stupně nelze považovat za překročení meze správního uvážení, neboť vychází z podkladů řízení. Správnímu orgánu není zákonem o zbraních kladena povinnost dokazování o tom, že účastník řízení je či není skutečně nebezpečný pro společnost, ale možnost dovodit ze závažnosti jednání účastníka řízení nebezpečnost jeho jednání pro společnost a to do doby, než bude pravomocně v této věci orgány činnými v trestním řízení rozhodnuto. Písemnosti, které žalobce v řízení předložil, není možné přijmout jako podklady řízení, ale pouze jako informativní písemnosti, které budou sloužit orgánům činným v trestním řízení pro vyhodnocení jednání, kterého se měl žalobce dopustit.
13. Z povahy institutu zajištění zbrojního průkazu vyplývá, že zákonem o zbraních je sledován zájem na zajištění veřejného pořádku a bezpečnosti již ve fázi, kdy je důvodně zpochybněna bezúhonnost držitele zbrojního průkazu, a to právě tím, že je proti němu vedeno trestní stíhání pro trestný čin, který může způsobit zánik bezúhonnosti jako základní podmínky pro držení zbrojního průkazu. Na základě takového jednání lze usuzovat na větší či menší míru nespolehlivosti držitele zbrojního průkazu. Žalovaný uzavřel, že žalobci byl po splnění zákonných podmínek vydán zbrojní průkaz a bylo pouze na něm, aby se choval tak, že se nedostane do rozporu se zákonem. Žalobce měl vědět a předpokládat, zda jeho jednání, chování a vystupování by nemohlo ovlivnit držení zbrojního průkazu. Žalobce překročil hranici chování a jednání, neboť jeho jednání je považováno orgány činnými v trestním řízení jako trestné. Takové chování je v rozporu se zákonem o zbraních, který po držitelích zbrojních průkazů požaduje, aby jejich jednání nebylo v rozporu se zákony České republiky.
14. Žalobce v žalobě namítl nesprávné posouzení věci. Uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo vydáno jako třetí v pořadí, nezhojilo vady týkající se odůvodnění a úvah správního orgánu I. stupně ohledně potřeby a nezbytnosti využití institutu zajištění v případě žalobce.
15. Namítl, že důvody pro zajištění předmětných věcí byly založeny pouze na usnesení o zahájení trestního stíhání. V rámci řízení o zajištění musí být zkoumáno a ověřeno, zda je skutečně zapotřebí využít institutu zajištění. Správní orgán podle žalobce jen shrnul

podstatu dotčených ustanovení citovaných právních předpisů, aniž by dostatečně zhodnotil námitky žalobce a jeho individuální případ. V argumentaci správního orgánu rovněž absentují skutečnosti, které by prokazovaly, že je žalobcem ohrožena společnost a veřejný zájem.

16. Proti žalobci je sice vedeno trestní řízení, úkolem správního orgánu nicméně není zkoumat vinu žalobce v souvislosti s předmětným trestním řízením. Správní orgán opět zhodnotil skutečnost, že se žalobce jeví jako nebezpečný, pouze na základě usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalovaný neprovedl komplexní zhodnocení všech námitek žalobce, jenž má za to, že byly nesprávně zhodnoceny okolnosti jeho případu. Jednotlivé námitky žalobce směřoval k odůvodnění skutečnosti, že takové opatření správního orgánu postrádá účel i smysl, neboť žalobce se nejeví a není prokazatelně nebezpečný. V odůvodnění napadeného rozhodnutí není obsažen argument, který by prokazoval, že žalobce je v aktuální době nebezpečný a má ohrožovat společnost. Rovněž chybí odůvodnění, jež by nasvědčovalo tomu, že by žalobce mohl zneužít zbraň či páchat další trestnou činnost. Žalobce se nemůže vyhnout myšlence, že ho správní orgán považuje za odsouzeného, avšak žalobce je stále bezúhonný a je třeba řídit se zásadou presumpce neviny.
17. Žalobce rovněž namítl, že správní orgán nepochopil smysl námitek, že od doby, kdy měly být údajné skutky spáchány, uplynula delší doba, během které nebyly žalobcem spáchány žádné trestné činy ani přestupky, ani pro takové jednání nebyl žalobce vyšetřován a žil řádným životem. Tím je dostatečně prokázána bezpečnost společnosti. Žalobce je držitelem zbrojního průkazu a střelných zbraní od roku 2006, zbraně používal denně ke své ochraně i k plnění pracovních povinností. Vždy plnil povinnosti držitele zbrojního průkazu svědomitě a bez jakýchkoli excesů či protiprávních skutků.
18. Zahájení trestního řízení není jedinou podmínkou, která musí být splněna pro to, aby bylo zapotřebí využít institut zajištění. Zákonodárce zakotvil možnost zajištění pouze v souvislosti se správním uvážením správního orgánu, v rámci kterého by měl správní orgán zhodnotit jednotlivé okolnosti každého případu a v případě, že by všechny okolnosti svědčily tomu, že je ohrožena veřejná bezpečnost, může dojít k zajištění, což však žalovaný neudělal.
19. Žalovaný opominul smysl námitek, v níž se žalobce odvolával na usnesení státního zástupce o pominutí vazebních důvodů. Podle žalobce je zřejmý úmysl státního zástupce, který by vazbu žalobce neukončil, pokud by se žalobce pro společnost jevil jako nebezpečný. Státní zástupce je na rozdíl od správního orgánu obeznámen s celým spisem v trestní věci žalobce, pročez lze jeho názor považovat za stěžejní. Usnesení o propuštění z vazby je tak třeba vykládat jako důkaz, který prokazuje, že žalobce není nebezpečný pro společnost, čímž je vyloučena potřeba ochrany společnosti, které má být zajištěním zbrojního průkazu dosaženo.
20. Žalobce dále namítl, že správní orgány se toliko povrchně zabývaly znaleckými posudky v oboru psychologie a sexuologie o duševním stavu žalobce. Znalecké posudky jsou zcela objektivní, neboť si je nechal vypracovat policejní orgán v souvislosti s trestním stíháním žalobce. Žalobci není zřejmé, jaký dokument vyšší síly by bylo nutné předložit, aby bylo zřejmé, že žalobce není nijak nebezpečný.

21. Správní orgány neodůvodnily a nepodpořily důkazy potřebu upřednostnit zájem společnosti. Přiměřenost zásahu do práv žalobce nelze postavit na hodnocení skutků, které nebyly prokázány. Správní orgán není rovněž oprávněn kvalifikovat skutky, které jsou žalobci kladeny za vinu, neboť tato pravomoc je pouze na straně soudů. Nadto trestné činy, které jsou žalobci kladeny za vinu, nelze spojit se zneužitím zbraně, a nejví se tak zde ani riziko zneužití zbraně ze strany žalobce, jelikož žádné údajné skutky nebyly spáchány se zbraní či pohružkou či násilím. Žalobce je toho názoru, že ze strany správních orgánů došlo ke svévoli v rozhodování, neboť napadené rozhodnutí je založeno pouze na konstatování a hodnocení jednání, které má být hodnoceno jen v rámci trestního řízení, nikoli v rámci správního řízení. Žalobce se tak domnívá, že žalovaný překročil meze správního uvážení.
22. Žalobce namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť to neobsahuje bližší odůvodnění závěru o potřebě ochrany společnosti, resp. toho, že žalobce je nebezpečný. Správní orgány daly v této věci přednost domnělé a abstraktní ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti před konkrétním a zcela jasným zájmem jednotlivce na držení zbrojního průkazu a zejména před základním právem jednotlivce svobodně podnikat.
23. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně vyhodnotil jednání žalobce jako vysoce společensky nebezpečné. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jednoznačně patrný důvod, proč správní orgán dospěl k využití možnosti zajistit předmětné věci žalobce. Správní orgán I. stupně tedy napravil vady, které mu byly v předchozích rozhodnutích vytýkány. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2021 č.j. 5 As 253/2020-51. Ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dostatečně zřejmé, na základě čeho identifikoval správní orgán kritéria pro správní uvážení, z čeho při správní úvaze vycházel a že zvažoval, zda je v případě žalobce nezbytné aplikovat institut zajištění zbrojního průkazu a dalších věcí. Správní orgán I. stupně se zabýval relevantními skutečnostmi, jež souvisejí s osobou žalobce a s veřejným zájmem, a současně svým postupem nijak nezasáhl do otázky viny a nepostupoval vůči žalobci, jako by byl shledán vinným ze spáchání trestných činů, pro které je vedeno trestní řízení. Důvodem pro aplikaci zajištění předmětných věcí je obezřetnost na straně správního orgánu I. stupně ve vztahu k dalšímu možnému jednání trestně stíhané osoby. Stupeň nebezpečnosti a závažnosti takového jednání, ze kterého je žalobce obviněn, vzbuzuje nezbytnost ochrany veřejného zájmu. Vyzdvihl také cíl institutu zajištění v podobě preventivního reagování na zjištěné informace, které zakládají pochybnosti o bezúhonnosti žalobce jakožto držitele zbrojního průkazu. Úvaha správního orgánu I. stupně byla zaměřena i na způsob jednání, pro které je žalobce trestně stíhán. Předmětné trestné činy měl žalobce spáchat úmyslně, a proto se nelze pozastavovat nad tím, že správní orgán I. stupně preferoval zájem na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti nad zájmem žalobce spočívajícím v držení zbrojního průkazu.
24. Námitkami, které žalobce uplatnil v odvolání, se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval na straně 4 a následující. K námitce týkající se nebezpečnosti žalobce a ohrožení společnosti uvedl, že správní orgán musí pracovat s jistou mírou obecnosti a pravděpodobnosti, přičemž nelze relevantně předjímat, že by se žalobce do doby

pravomocného ukončení trestního řízení nemohl dopustit obdobného jednání, pro které je trestně stíhán. Správní orgán v této souvislosti hodnotí způsob jednání, pro které se vede trestní řízení. Rozhodnou právní skutečností pro zajištění věcí podle § 57 zákona o zbraních je tedy průběh trestního stíhání, nikoli doba údajného spáchání skutku. To, že žalobce v průběhu trestního stíhání vede řádný způsob života, není zárukou, že se trestné jednání nemůže opakovat.

25. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016 č.j. 4 As 22/2016-38 žalovaný zdůraznil, že zajištění zbrojního průkazu je opatření sui generis mající dočasný a preventivní charakter z důvodu ochrany veřejné bezpečnosti. Podmínky pro jeho aplikaci tak nemohou být stejné jako v případě odnětí zbrojního průkazu z důvodu pozbytí bezúhonnosti dle § 22 odst. 1 zákona o zbraních. U některých osob není možné vyčkávat až do vydání pravomocného odsuzujícího rozsudku pro protiprávní jednání, z jehož spáchání je osoba podezřelá, jelikož by tím mohl být zmařen účel regulace držení zbraní v České republice. Ustanovení § 57 zákona o zbraních odkazuje na § 22 odst. 1 v tom smyslu, že je nutné zhodnotit, zda trestní stíhání je vedeno pro trestný čin takové závažnosti, že to odpovídá trestným činům vyjmenovaným v ustanovení § 22 odst. 1 zákona o zbraních.
26. Nebezpečnost žalobce pro společnost a nebezpečnost z hlediska ochrany veřejného zájmu byla hodnocena na základě charakteru jednání, pro které je žalobce stíhán. Pro aplikaci zajištění postačuje určitá možnost pochybnosti o bezúhonnosti žalobce, a nikoli tedy prokázání ztráty bezúhonnosti. Pokud se žalobce dovolává usnesení, jímž státní zástupce rozhodl o pominutí vazebních důvodů, jedná se o rozhodnutí učiněné pouze v souvislosti s účelem trestního řízení. Státní zastupitelství hodnotilo, zda ještě trvají vazební důvody dle § 67 písm. b) a c) trestního řádu, včetně toho, zda jsou k dispozici nějaké informace o dalším závadném jednání žalobce. Rozhodnutí o propuštění z vazby bylo vydáno striktně v souvislosti s účelem a potřebami vedeného trestního řízení a nevyplývá z něho, že by státní zástupce o žalobci konstatoval, že nepředstavuje žádné riziko ve vztahu k chráněnému veřejnému zájmu, jenž je relevantní pro postup správního orgánu podle zákona o zbraních, tj. že by bylo vyloučeno riziko zneužití zbraně či zbrojního průkazu. Rovněž znalecký posudek byl vydán pro potřebu trestního řízení. Závěry, k nimž znalec dospěl, negarantují, že na straně žalobce nedojde ke zneužití zbrojního průkazu. Správní orgán I. stupně vycházel zásadně z jednání, pro které je žalobce trestně stíhán. Hodnocení znaleckého posudku může být pouze podpurným faktem ve vztahu ke správnímu řízení, avšak s ohledem na orientaci jeho zpracování jej nelze považovat za rozhodný podklad.
27. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jakým způsobem žalovaný přezkoumával soulad rozhodnutí správního orgánu I. stupně se zákonem o zbraních, jakými kritérii byl při rozhodování veden a jak hodnotil správnost tohoto rozhodnutí v intencích námitek uplatněných v odvolání. Úvaha správního orgánu I. stupně byla uskutečněna v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu prezentovaným v rozsudku ze dne 21. 9. 2021 č.j. 5 As 253/2020-51. Ke zneužití a překročení mezí správního uvážení proto nedošlo.
28. Žalovaný odmítl tvrzení, že by k žalobci přistupoval tak, jako by byl pravomocně uznán vinným ze spáchání trestných činů. Z napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, jak by

měla být porušena presumpce neviny. Ze strany žalovaného nebyly činěny závěry, že žalobce něco spáchal, neboť k takovému závěru není žalovaný příslušný.

29. V replíce k vyjádření žalovaného žalobce konstatoval, že vyjádření obsahuje pouze kompilát předcházejících rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadeného rozhodnutí. Žalovaný odůvodňuje správní uvážení argumentem, že k zajištění zbrojního průkazu bylo přistoupeno z důvodu, že proti žalobci je vedeno trestní stíhání pro skutky, které správní orgán vyhodnotil jako závažné. Takové zdůvodnění však nelze považovat za správní uvážení. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2020 č.j. 8 A 189/2017-36. Žalovaný, resp. správní orgán I. stupně se s odůvodněním správního uvážení k zajištění vypořádal pouze ve formě rekapitulace obecných východisek daného právního institutu, přičemž s námitkami a argumenty žalobce se zabýval pouze povrchově.
30. Ve vyjádření ze dne 8. 1. 2024 žalobce uvedl, že z informací zveřejněných na portálu infosoud zjistil, že odsuzující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2023 sp. zn. 45 T 9/2021 byl Vrchním soudem v Praze v neveřejném zasedání konaném dne 19. 12. 2023 zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání. Dodal, že s ohledem na skutečnost, že trestní řízení je vedeno více než 3 roky a dosud nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí, je nutno upozornit na další plynutí času od údajně spáchaných skutků. V souvislosti s prokázáním bezpečnosti a nulové škodlivosti žalobce pro společnost je tedy možné zohlednit určitý časový test, v rámci kterého nedošlo k žádnému násilí či ohrožení ze strany žalobce a nebyly jím ani spáchány žádné trestné činy či přestupky, resp. žalobce nebyl pro takové jednání vyšetřován a dosud žije řádným životem. Dle žalobce jde o postačující důkaz, že není nijak nebezpečný. Nejedná se přitom jen o období trestního řízení, kdy žalobce neměl k dispozici své zbraně, ale i o období několik let mezi údajnými skutky a zahájením jejich šetření.
31. Skutečnost, že žalobce není nijak nebezpečný pro společnost, a není tak naplněn smysl a účel institutu zajištění, prokazuje i výpověď údajných obětí ve vedené trestní věci. Tyto osoby se k žalobci vyjádřily v přípravném řízení tak, že se jedná o milého, obětavého a příjemného člověka a gentlemana, který nepůsobil násilným dojmem ani nevykazoval agresivní znaky. Argument správního orgánu o nebezpečnosti žalobce z důvodu údajných skutků, které měly být spáchány násilím, je nedostatečný a nepodložený. Dokonce ani jedna z poškozených neví, zda žalobce u sebe nějakou zbraň v jejich přítomnosti či při údajném trestném činu vůbec měl.
32. Nedůvodnost argumentu o nebezpečnosti žalobce je prokázána i tím, že žalobce nebyl žádným předběžným opatřením orgánů činných v trestním řízení v přípravném i v nalézacím řízení u příslušného soudu ani jiným dalším rozhodnutím omezen na svobodě či jiným způsobem omezen v jeho řádném životě. Uvedené vychází i z rozhodnutí příslušného státního zástupce, kterému se žalobce rovněž nejevil jako nebezpečný, jelikož rozhodl, že již nejsou stanoveny žádné vazební důvody.
33. Žalobce poté zopakoval, že stěžejním důkazem, který vyvrací důvody pro zajištění zbrojního průkazu, jsou znalecké posudky, které jsou zcela objektivní a ze kterých vyplývá, že není nijak nebezpečný.

34. Správní orgány opřely svá rozhodnutí pouze o usnesení o zahájení trestního stíhání, které však již není aktuální s ohledem na vedené trestní řízení a jeho značně odlišný vývoj. I z tohoto důvodu by napadené rozhodnutí mělo být považováno za nezákonné, jelikož se již skutky i jejich popis, které jsou žalobci kladeny za vinu, změnily.
35. Žalobce též uvedl, že je stále velmi psychicky stabilní, nevykazuje žádné agresivní ani násilnické znaky, alkoholismus či jakékoli jiné náznaky, které by mohly zapříčinit pochybnosti o jeho způsobilosti k nakládání se zbraněmi. Závěrem dodal, že se cítí být zkrácen na svých právech nikoli od doby zahájení trestního stíhání, ale od doby jeho propuštění z vazby. Vychází z premisy, že na začátku vyšetřování trestní orgány nejenže navrhovaly jeho umístění do vazby, ale rovněž teprve zadávaly zpracování znaleckých posudků na jeho osobu. Bylo tedy tehdy správné a účelné, že správní orgán prvního stupně předběžně zbraně při omezení osobní svobody zajistil, a to nejen z důvodu možné existence rizika pro společnost, ale i proto, že nad nimi žalobce nemohl mít kontrolu po dobu pobytu ve vazbě. Nicméně po zániku vazebních důvodů mělo být žalobci dále umožněno svobodně se zbraněmi nakládat dle předchozího oprávnění, tedy mj. i k podnikání.
36. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 11. 1. 2024, právní zástupkyně žalobce setrvala na žalobní argumentaci, kdy v podrobnostech odkázala na žalobu, repliku a vyjádření žalobce ze dne 8. 1. 2024. Zopakovala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, správní orgány posoudily podmínky pro zajištění dokladů a zbraní nesprávně a opomenuly provést správní úvahu. Jejich přístup byl formalistický a pro omezení práv žalobce chybí dostatečné odůvodnění. Žalobce přitom předložil důkazy o své bezúhonnosti, které svědčí o tom, že není nebezpečný. Správní orgány neprokázaly, že tu je propojení mezi skutky, z nichž byl žalobce obviněn, a jeho údajnou nebezpečností. Žalobce poté osobně zrekapituloval obsah žaloby a zejména obsah svého posledního podání ve věci. Vyzdvihl, že správní orgány v jeho případě porušily zásadu presumpce neviny a důkazy hodnotily nesprávně. Zdůraznil též, že nebyl řešen psychiatricky. Žalovaný při jednání své procesní stanovisko rovněž nezměnil a stručně shrnul závěry napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
37. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
38. Podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních *příslušný útvar policie může rozhodnout o zajištění zbraně kategorie A, A-I, B, C nebo C-I, střeliva do těchto zbraní, zbrojního průkazu, zbrojní licence, průkazu zbraně nebo zbrojního průvodního listu pro trvalý vývoz, trvalý dovoz nebo tranzit zbraní nebo střeliva, povolení k vývozu podle zákona o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, evropský zbrojní pas, v němž jsou zapsány zbraně kategorie A, A-I, B, C nebo C-I, povolení k přepravě nebo blášení přepravy zbraní a střeliva podle § 50 nebo 50a, jestliže proti jejich držitelům bylo zahájeno v případě fyzické osoby trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1.*
39. Podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních *za bezúhonného podle tohoto zákona se nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem uvedeným v písmenu a) nebo b) nebo jiným úmyslným trestným činem, jestliže od právní moci rozsudku nebo od*

ukončení výkonu trestu odnětí svobody v případě, že tento trest byl uložen, 1. neuplynulo alespoň 10 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody převyšující 2 roky, 2. neuplynulo alespoň 5 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody nepřevyšující 2 roky nebo jiný trest než trest odnětí svobody, nebo 3. neuplynuly alespoň 3 roky, jestliže bylo upuštěno od potrestání, podmíněně upuštěno od potrestání s dohledem, upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému anebo podmíněně upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému nebo byla sice vyslovena vina, ale nebyl uložen trest v trestním řízení, v němž došlo k pokračování trestního stíhání na žádost obviněného anebo obžalovaného, nebo nebylo uloženo trestní opatření poté, co bylo odstoupeno od trestního stíhání mladistvého podle zvláštního právního předpisu.

40. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
41. Soud předně nesdílí názor žalobce, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro absenci úvahy o potřebě zajištění zbrojního průkazu, zbraní a střeliva a s tím související potřebě ochrany společnosti. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, v němž nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, čj. 7 As 362/2018-23). Z napadeného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, je bez potíží seznatelná úvaha, která správní orgány vedla k závěru o nezbytnosti přijetí opatření ve formě zajištění zbrojního průkazu žalobce, jeho zbraní a střeliva. Jak bude rozvedeno dále, toto správní uvážení je opřeno o hodnocení nejen závažnosti trestné činnosti, již se měl žalobce dopustit, nýbrž též o konkrétní skutkové aspekty jeho jednání, které dle orgánů činných v trestním řízení mělo naplnit znaky skutkové podstaty trestných činů.
42. Z právě uvedeného plyne dále to, že soud nemůže přisvědčit námitce týkající se nezhojení vad, které byly správnímu orgánu I. stupně v předchozích fázích správního řízení vytknuty nadřízeným odvolacím orgánem. Soud má za to, že správní orgán I. stupně dostal své povinnosti a nezbytnost využití institutu zajištění v případě žalobce podložil přezkoumatelnou správní úvahou. Na tomto místě považuje soud za potřebné předeslat, že správní úvaha představuje zákonem danou možnost správního orgánu zvolit na základě skutkových okolností projednávaného případu jedno ze zákonem předpokládaných řešení. Z rozhodnutí správního orgánu musí být zřejmé, že nevybočil z mezí a hledisek správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004 č.j. 3 As 24/2004-79). Limity vyplývají z právní normy, která správní uvážení zakotvuje, a jsou nezbytné pro zachování právní jistoty, zamezení svévole a pro předvídatelnost rozhodování správního orgánu. Úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného rozhodnutí se zákonem, nikoliv nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o

správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003 č.j. 5 A 139/2002-46).

43. Se žalobcem lze v obecné rovině souhlasit potud, že zákonodárce svěřil do rukou správních orgánů možnost, nikoli povinnost, rozhodnout o zajištění zbrojního průkazu, zbraní a střeliva, je-li proti držiteli zbrojního průkazu zahájeno trestní stíhání pro trestný čin vymezený v § 22 odst. 1 zákona o zbraních. V nyní posuzované věci není sporné, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání úmyslných trestných činů, které jsou v ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních definovány jako „jiné úmyslné trestné činy“. Rozhodnutí o zahájení trestního stíhání tedy představuje jediný zákonem výslovně uvedený důkazní prostředek, na jehož podkladě správní orgán může zahájit řízení a rozhodnout o zajištění podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017 č.j. 8 As 66/2016-55). Soud však nepřítakává námitce, že důvody pro zajištění předmětných věcí byly v případě žalobce založeny toliko na usnesení o zahájení trestního stíhání, resp. že správní orgány pouze shrnuly podstatu dotčených právních předpisů a dostatečně nezhodnotily námitky žalobce v intencích individuálního posouzení jeho případu.
44. Nosná správní úvaha je obsažena zejména na straně 15 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zde správní orgán I. stupně konstatoval, že: *„(...) trestné činy násilného charakteru, pro které je účastník řízení trestně stíhán, jsou neslučitelné s držením zbrojního průkazu a s využíváním oprávnění vyplývajících z držení zbrojního průkazu s tím, že v tomto konkrétním případě příslušný útvar policie zohlednil skutečnost, že v rámci jednoho z účastníků řízení přičítaných skutků mělo dojít dle dosavadních výsledků vyšetřování k jednání, kdy účastník řízení měl při užití pohružky jiné těžké újmy poškozenou uzamknout v místnosti a znemožnit jí odchod, a mělo tedy dojít k jednání účastníka řízení kombinujícího pohružku jiné závažné újmy a současně fyzické omezení poškozené. Příslušný útvar policie zastává názor, že nelze vyloučit, že účastník řízení by mohl v obdobných situacích použít zbraň, pokud by se forma nátlakového jednání, která měla být při uvedených činech použita, minula účinkem, eventuálně se oběť trestné činnosti razantněji bránila.“* (podtržení doplněno soudem). Správní orgány tedy pouze neodkázaly na usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, ale informaci vyplývající z tohoto usnesení podrobily náležitěmu kritickému zhodnocení ve světle nezbytnosti zásahu do práv žalobce. Řečeno jinak, správní orgán I. stupně nepostavil svou úvahu na obecném závěru o závažnosti trestné činnosti, pro kterou bylo zahájeno trestní stíhání žalobce, nýbrž na konkrétní a individualizované úvaze vycházející z popisu skutku, ve kterém orgány činné v trestním řízení shledaly naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu. K tomu soud dodává, že byť je uvedená úvaha relativně stručná, má dostatečnou věcnou relevanci jak z hlediska posouzení existence správního uvážení jako takového, tak i z pohledu akceptovatelnosti takové úvahy v intencích jejího přezkumu správním soudem ve výše vymezených mantinelech.
45. Jak bylo konstatováno výše, usnesení o zahájení trestního stíhání držitele zbrojního průkazu je základním podkladem pro úvahu správního orgánu o tom, zda je na místě rozhodnout o zajištění zbrojního průkazu, zbraní a střeliva této osoby. Zákonodárce tedy s existencí usnesení o zahájení trestního stíhání držitele zbrojního průkazu spojil možnost posouzení, zda je třeba dát přednost ochraně jiných zájmů před právem držet zbraň, resp. disponovat příslušným oprávněním podle zákona o zbraních. Z uvedeného plyne, že

správní orgán nemůže ignorovat usnesení o zahájení trestního stíhání, neboť to představuje výchozí podklad pro jeho úvahu ve smyslu § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních. Tím ovšem nedochází k prolomení či nerespektování zásady presumpce neviny, jak se žalobce snaží tvrdit. Žalovaný ani správní orgán I. stupně nikterak nehodnotili naplnění odpovědnosti, tj. viny žalobce za skutky, pro které byly orgány činnými v trestním řízení rozhodnuto o zahájení trestního stíhání žalobce. Správní orgány obou stupňů vycházely pouze a toliko ze skutečnosti, že žalobce je trestně stíhán, neboli že tu je kvalifikovaná míra podezření, že se dopustil uvedené trestné činnosti. Soudu není zřejmé, z čeho žalobce usuzuje, že ze strany žalovaného došlo k hodnocení jednání žalobce jako osoby odsouzené. Z odkazů na uvedené části napadeného rozhodnutí plyne pouze to, že žalovaný se vyjadřoval k jednání (skutkům), z jehož spáchání byl žalobce podezřelý, nikoli to, že žalobce se tohoto jednání dopustil, a je proto nebezpečný. Námitka, že správní orgány překročily svou pravomoc, resp. že si přisvojily pravomoc orgánu činného v trestním řízení, je tak lichá.

46. Soud nevešel ani na námitku, že neexistuje jediný důkaz, ze kterého by bylo možno vyvodit nebezpečnost žalobce pro společnost. Institut zajištění podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních má s ohledem na předmět regulace zákona o zbraních preventivní a dočasný charakter. Správní orgán z logiky věci nemůže pracovat s jistotou, že se držitel zbrojního průkazu dopustil některého z trestných činů, které zákonodárce vymezil v § 22 odst. 1 zákona o zbraních. Jeho úkolem je vyhodnotit, zda je v konkrétním případě naplněno riziko, tedy určitá míra pravděpodobnosti, že dojde k ohrožení důležitých veřejných zájmů (zejména zájmu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti), nebude-li držiteli zajištěn zbrojní průkaz, zbraně a střelivo. Obrazně řečeno, správní orgán nemá k dispozici „křišťálovou kouli“, jež by mu s jistotou vyjevila chování držitele zbrojního průkazu po zahájení jeho trestního stíhání. Soud souhlasí se žalovaným, že správní orgán je povinen chránit společnost předjímáním možných situací, ke kterým by mohlo při obvinění z úmyslných trestných činů docházet ze strany držitele zbrojního průkazu, neboť zneužití zbraně představuje vážné nebezpečí pro společnost. V tomto kontextu je zcela legitimní a nikoli excesivní úvaha správního orgánu, že násilný charakter jednání (viz jeho popis výše), které orgány činné v trestním řízení kvalifikovaly jako trestný čin a z jehož spáchání je žalobce obviněn, může indikovat riziko zneužití zbraně pro nátlakové jednání v obdobných situacích, neboli nelze vyloučit, že žalobce se může dopustit podobného jednání s použitím zbraně. Skutečnost, že žalobce vede (dlouhodobě) řádný způsob života, nevypovídá o tom, že riziko zneužití zbraně žalobcem nehrozí, resp. že obezřetnost správního orgánu, který přistoupil k zajištění zbrojního průkazu žalobce a jím držovaných zbraní a střeliva, není důvodná. Ačkoli nemusí dojít k pravomocnému odsouzení žalobce za předmětné skutky, je nutno reflektovat, že trestní stíhání konkrétní osoby lze zahájit jen tehdy, nasvědčují-li zjištěné a odůvodněné skutečnosti tomu, že byl spáchán trestný čin, a je-li dostatečně odůvodněn závěr, že jej spáchala určitá osoba [srov. § 160 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád)]. Správní orgán, který rozhoduje podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, proto musí vycházet z předpokladu, že zahájení trestního stíhání bylo důvodné, a tedy i z toho, že skutky, z nichž je držitel zbrojního průkazu obviněn, se s vysokou mírou pravděpodobnosti staly, a osoba obviněného držitele zbrojního průkazu se tak může i do budoucna jevit rizikově. Pro rozhodnutí správního orgánu o zajištění zbrojního průkazu a dalších věcí podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních je podstatná závažnost stíhaných trestných činů a

vyhodnocení této závažnosti v kontextu se smyslem a účelem zákona o zbraních. Úvaha správních orgánů se tímto směrem ubírala a byla učiněna v zákonných mantinelech.

47. Soud neshledal překročení mezí správního uvážení ani v souvislosti s hodnocením rozhodnutí státního zástupce o propuštění žalobce z vazby a znaleckých posudků o duševním stavu žalobce. Zánik vazebních důvodů představuje právní skutečnost *sui generis* vztahující se toliko k danému trestnímu řízení. Správní orgán I. stupně správně konstatoval, že vazba je jako zjišťovací institut mimořádným prostředkem, kterým se zasahuje do osobní svobody obviněného. Pro vzetí do vazby a její trvání se proto zkoumá, zda toto omezení osobní svobody je vzhledem k dosud nepravomocnému rozhodnutí ve věci trestního stíhání přiměřené. Význam rozhodnutí o propuštění žalobce z vazby tak nepřesahuje potřeby trestního řízení a nelze z něj dovozovat, že riziko zneužití zbraně, a tedy ohrožení bezpečnosti společnosti, je v případě žalobce vyloučeno. Rovněž výsledek znaleckého zkoumání duševního stavu žalobce má spojitost pouze s trestním řízením, pro jehož účely byl znalecký posudek vypracován. Znalec se nevyjadřoval k otázce držení zbraní, resp. k tomu, zda by žalobce mohl legálně drženou zbraň zneužít. Skutečnost, že žalobce netrpí duševní poruchou a není v tomto smyslu nebezpečný, nevylučuje riziko, o kterém správní orgány uvážily jako o reálně hrozícím.
48. Soud neprovedl důkazy, které žalobce označil v replice a vyjádření ze dne 8. 1. 2024. Důkaz trestním spisem, informací o stavu trestní věci a dokumenty z přípravného řízení považuje soud pro posouzení věci za nadbytečné. Součástí správního spisu je jak usnesení o zahájení trestního stíhání, tak i obžaloba, neboli je zřejmé, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí byl naplněn základní předpoklad pro postup správních orgánů podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních. Informace zveřejněná na justičním informačním portálu o stavu řízení v předmětné trestní věci žalobce nemění nic na tom, že v době rozhodování žalovaného trestní stíhání žalobce pokračovalo. Soud nadto přezkoumává napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Stran výpovědí poškozených, které měly být vyslechnuty v průběhu přípravného řízení, soud předně zdůrazňuje, že žalobce neuplatnil tvrzení o obsahu výpovědí těchto osob a relevanci těchto vyjádření k namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí v rámci žalobní argumentace. Z tohoto pohledu se jedná o novou, s ohledem na ustanovení § 71 odst. 2 věta druhá ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s. opožděnou žalobní námitku, k níž soud nemůže přihlížet. Provedení důkazů, které se vztahují k uvedenému tvrzení, se tak mívá se včas uplatněnými žalobními námitkami, jejichž důvodnost soud posuzuje, resp. může posuzovat. Nad rámec nutného vypořádání důkazních návrhů soud poznamenává, že žalobce byl obviněn ze spáchání výše popsaných trestných činů i přesto, že poškozené o něm měly ve fázi přípravného řízení vypovídat popsáním způsobem. Pro správní orgány je stěžejní existence rozhodnutí, jímž bylo orgány činnými v trestním řízení zahájeno trestní stíhání žalobce. Skutek, z jehož spáchání byl žalobce obviněn, byl převzat i do obžaloby, a proto ani výslech poškozené, k němuž mělo dojít dne 5. 2. 2021, zjevně nic nezměnil na podstatě obvinění, z něhož vycházely správní orgány při úvaze o nezbytnosti přijetí opatření ve formě zajištění žalobcova zbrojního průkazu, zbraní a střeliva. Na tomto místě soud dodává, že žalobce neozřejmil své tvrzení, nově uplatněné ve vyjádření ze dne 8. 1. 2024, že usnesení o zahájení trestního stíhání již není aktuální. Bez ohledu na to je však zapotřebí znovu připomenout, že v době vydání napadeného rozhodnutí se na trestním stíhání

žalobce nic nezměnilo a soud nemůže brát v potaz skutkové a právní okolnosti, k nimž došlo (mohlo dojít) po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pro nadbytečnost soud neprovedl ani důkaz výpisem z rejstříku trestů ohledně žalobce, neboť skutečnost, že žalobce nebyl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, nebyla ze strany správních orgánů nikterak zpochybňována. Účastnický výslech žalobce soud rovněž neshledal potřebným, neboť se jedná o specifický důkazní prostředek, který má své místo teprve tehdy, nelze dokazovanou skutečnost prokázat jinak (§ 131 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.). Žalobce neozřejmil, jakou konkrétní spornou a jiným způsobem neprokazatelnou skutečnost by měl svou účastnickou výpověď prokázat. Současně je třeba upozornit na to, že žalobce měl u ústního jednání možnost se vyjádřit k věci samé a této příležitosti také využil. Smyslem účastnického výslechu není to, aby účastník řízení zopakoval svá žalobní tvrzení.

49. Lze shrnout, že správní orgány obou stupňů opřely svá rozhodnutí o dostatečnou správní úvahu, která se nevymyká zákonným mezím. Soud, jehož úlohou není nahrazovat úvahu správního orgánu svou vlastní (soudní) úvahou, neshledal jakékoli nezákonné vybočení správních orgánů při odůvodnění nezbytnosti rozhodnutí o zajištění žalobcova zbrojního průkazu, zbraní a střeliva. Zájem na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti představuje legitimní důvod pro preventivní a dočasný zásah do práva žalobce na držení zbraní.
50. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. ledna 2024

Mgr. Martin Kríž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

